

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslaget i sin Helhed fattes under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, gif man til Afstemning, ved hvilken Lovforslaget (se Tillæg A. Sp. 1473)

vedtoges enstemmig med 40 St.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Følkethingets Formand, for af ham at forelægges i det andet Thing.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Uden Behandling af „Forslag til Lov, hvorved Indfødsret meddeles forskjellige Udændinge.

(Iste Behandling findes i Tidenden Spalte 39 og Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Spalte 1—8.)

Udenfor de af Udvalget stillede Ændringsforslag var der ikke fremkommet noget saadant.

Formanden: Jeg sætter nu Lovforslagets Indhold med de stillede Ændringsforslag under Forhandling og bemærker blot, at der ikke vil blive afstemt over de enkelte Personer, som ere nævnte i Lovforslaget, med mindre det udtrykkeligt forlanges.

Forhandlingen er herved aabnet; den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Madvig.) Den Sag, hvorom det her dreier sig, er efterhaanden bleven bragt ind under saa simple og faste Regler, og disse Regler ere saaledes iagttagne af den ærede Indenrigsminister, og Dplysningerne om de enkelte Personer ere givne saa fuldstændig, at jeg ikke tror, der er Anledning til at opholde det ærede Thing med mange Ord. Jeg skal derfor indskrænke mig til at omtale den ene Person, med Hensyn til hvem Udvalget har fundet sig foranlediget til at stille et Ændringsforslag, og til at udtale et Par Ord om 2 andre af dem, for hvem der søges Indfødsret, ved hvilke der er gjort en liden Bemærkning i Udvalgets Betænkning. Det vil ses, at Udvalget har foreslået, at den, der i Lovudkastet er opført under Nr. 2, en svenskfødt Husmand, skal udgaa. Der foreligger ikke det mindste Graverende mod Manden; men der er her Spørgsmaal om et Punkt, som hidtil ikke har fundet nogen bestemt Afgjørelse. Det er udtalt, og det er anerkjendt i Praxis af begge Rigsdagens Thing, at man med Hensyn til det Ophold, man kræver her i Danmark, for at Indfødsret kan vindes, bør være lempeligere ved vore nordiske Stammefæller end mod Medlemmer

af andre Nationer. Medens man med Hensyn til Fremmede fra andre Lande i det Hele forlanger et Ophold af 15 Aar, har man ladet sig nøie med et kortere Ophold for Normænd og Svenskere, for Normænd endog et meget kortere Ophold; man er for disse Bedkommende gaaet ned til 5 Aar, idet man nemlig maa betragte det norske Folk som staaende os i det Hele ganske overordentlig nær. Med Hensyn til Svenskerne har man ikke hidtil havt Anledning til at fastsætte nogen bestemt Grænsse. Der er vistnok Opfordring til med Hensyn til dem at tage et Mellemstal mellem, hvad man forlanger af andre Fremmede, og hvad man forlanger af Normænd; thi dels staa Svenskerne, navnlig i sproglig Henseende, os lidt fjernere, end Tilfældet er med Normændene, og dels ere de geografiske Forhold saaledes, at Indvandringen, navnlig af svenske ganske simple Arbeidere, er meget stærkere, og da der for disse Arbeideres Bedkommende altid eller i alt Fald sædvanlig til Spørgsmaalet om Indfødsret umiddelbart knytter sig Spørgsmaalet om Forsørgelse, saa opfordres man ogsaa derved til en vis ikke nærgaaende Forsigtighed. Udvalget har derfor troet, at man her burde blive staaende ved det laveste Tal af Aar, som hidtil i Praxis er forekommet. Der er i Aarene siden 1864 ikke blevet bevilget Indfødsret til nogen Svensk, der havde opholdt sig her kortere Tid end 10 Aar. Man tror altsaa at burde holde sig til dette Tal, og da denne Mand kun har været her i 8 Aar, foreslaar man, at han i dette Diøblis udgaar, uden derved paa nogen Maade at ville antyde, at han ikke i Dvrigt skulde fuldstændig være lige saa værdig som adskillige Andre eller ikke skulde kunne komme i Betragtning om et Par Aar. — Jeg skal dernæst tilføie et Par Ord om 2 af de Personer, der ere opførte i Ændringsforslaget under Nr. 2, hvor der efter Indenrigsministerens Opfordring er optaget 11 Individier, der ikke vare nævnte i det oprindelige Lovforslag. Det er de under Nr. 7 og 8 opførte Børn af Grev Adam Moltke, der har været i østerrigsk Tjeneste. Faderen har dansk Indfødsret, og der er jo Intet naturligere, end at Børn af en dansk Fader, der vender tilbage og bosætter sig her, just jo yngre de ere, fra Begyndelsen af betegnes, opdrages og i deres egen Bevidsthed stemples som Danske; men der opstod her en lille Tvivl. Da det ikke var længe siden, at Faderen var vendt tilbage, maatte man opfaste det Spørgsmaal, om det var et varigt Ophold, han havde taget her, eller om det var saa, at han, naar Børnene havde vundet Indfødsret, allerede kort efter vilde tænke paa at gaa til Udlandet, i hvilket Tilfælde man vilde modsætte sig, at Børnene fik Indfødsret. Men der foreligger de allerstikreste Data for, at denne Mand er vendt ligesvem tilbage til Danmark som sit Fædreland og agter for bestandig — saa vidt menneskelige Hensigter ere sikre — at blive der. Han